

A renegát

Erik már azelőtt bekapcsolta a hangrögzítőt, mielőtt belépett volna a nagykövetségre, majd a zsebébe süllyesztette a telefonját. A portás ez alkalommal sem viszonzta köszönését, csupán fejével jelezte, hogy szabad az út, majd figyelmét ismét a Nemzeti sport aznapi számának szentelte. Feltűnően mély volt a csend ahhoz képest, amikor legutóbb itt járt. Vasárnap révén nem rohangáltak fel-alá pattanásig feszült idegekkel az ügyintézők és az I borghi più belli d'Italia kiállítás műtárgyait is eltávolították az aulából, így Erik csak saját lépteit hallotta miközben a nagykövet fogadóirodája felé tartott. Az ajtó előtt lelassította lépteit, majd vett egy mély lélegzetet és kopogás nélkül benyitott. Öexcellenciája megbotráncozva meredt rá számítógépe képernyője mögül.

-Jó napot, nagykövet úr. Ne haragudjon, hogy nem kopogtam, de gondoltam úgyis lát a kamerán keresztül.

-Hogy micsoda? Ezt mégis honnan veszi?

-Megérzés. Gondolom azért ürittette ki az épületet, ha netán megint társasággal jönnék és az ajtaja előtt diskurálnánk, akkor ne Ön legyen az utolsó, aki értesül róla. Ezért szerezte be azt a fordítószoftvert is, igaz? A nagykövet arckifejezése a megbotráncozásból döbbenetbe csapott át. Erik magában jól szórakozott meglepettségén, bízva abban, hogy ez még csak a kezdete egy nagyon érdekes beszélgetésnek.

-Miért keresett fel? - kérdezte végül beszélgetőpartnere nyugalmat erőltetve a hangjára.

-Mostanra már biztosan tudja, hogy korábban a rendőrségen dolgoztam. Amikor a nyomozói pályafutásomat elkezdtem, az első dolog amit megtanultam az volt, hogy 90 százalékban az ügyek nem bonyolultak, az elkövető az, akire az ember elsőre tippel. Így álltam neki most annak az esetnek is, amit magától kaptam, látszólag annyira egyszerű, persze van egy furcsa keresztapás beütése, de talán maguknál olaszoknál ez elkerülhetetlen.

A nagykövet rezzenéstelen arccal nézte őt. Erik folytatta.

-Aztán ahogy beleástam magam ebbe a történetbe, egyre furcsább lett, hogy miért vesztegette volna egy bünszervezet az idejét és erőforrásait egy olyan újságíróra, aki a sötétben tapogatózik, mindenhol rémeket lát és képtelen egy normális forrást találni a cikkeihez? Ilyen firkászokból csak Olaszországban több ezer fellelhető, mitől lett volna különleges ehhez képest a fia?

Kivárt. A nagykövet nem válaszolta meg költői kérdését.

-Rájöttem, hogy nem a hírekre kell koncentrálnom, hanem a forrásokra. Marconak voltak maffiakapcsolatai.

-Valóban?

-Ó, de még mennyire – ment bele Erik is a játékba – sőt mi több, meglehetősen magas körökben.

-Ne haragudjon, de ezt nem tudom elhinni – a nagykövet megkönnyebbültnek tűnt a kezdeti feszültség után.

-Először nekem is hihetetlen volt. Kíváncsi arra, hogy mi vezetett rá?

-Nézze, azt hiszem, hogy ezzel feleslegesen pazarolta az idejét. Biztosíthatom arról, hogy Marconak nem voltak alvilági kapcsolatai.

-Biztos ebben?

-Teljesen.

-Akkor elnézést, hogy raboltam az idejét – Erik pár lépést tett az ajtó felé, majd hirtelen visszafordult – ne haragudjon, még egy gyors, aprócska kérdés.

-Mondja! – a nagykövet alig leplezte türelmetlenségét.

-Miért távolította el a műtárgyakat?

-Miket?

-Az I borghi più belli d'Italia kiállítást. Olyan szép volt.

-Nem értem, hogy jön ez ide. A kiállítás ideje lejárt.

-Igen, persze... Mikor is kezdődött?

-Nézze, nem értem, hogy ez miért fontos.

-Csak mondja meg.

-Június 2-án, az olasz köztársaság születésének ünnepén.

-Tehát körülbelül 4 hónappal ezelőtt ... ekkor veszett össze a fiával is, nem?

-A kettőnek nincs semmi köze egymáshoz.

-Persze hogy nincs. A fiával nem a kiállítás miatt veszett össze, hanem azért, mert maga a 'Ndrangheta egyik vezetője és a műtárgyakkal együtt csempésztetett kokaint Budapestre.

Erik arra számított, hogy a nagykövet mindent tagad, felháborodva tiltakozni fog, esetleg dührohamot kap. Tudta, hogy ezt a csatát megnyerte és sólyomként várta, hogy elpusztíthassa zsákmányát. A férfi azonban fáradtan felsóhajtott. Hirtelen nem ötven, hanem hetvenévesnek tűnt, a szemei alatt elmélyültek a ráncok.

-Szóval kiderült.

-Egyelőre csak én tudom és a nyomozóiroda titoktartásra kötelezett tagjai, ezenkívül letétbe helyeztük az információt ügyvédi irodáknál arra az esetre, ha bármelyikünkkel baleset történne.

-Milyen előrelátó – bólogatott a nagykövet.

Most Eriken volt a sor, hogy megdöbbenjen, amit beszélgetőpartnere is észrevett.

-Meglepi a reakcióm, ugye?

-Igen.

-Tudja, nem maga az első, aki leleplezett. Ez valójában nem is kifejezetten titok, persze jobb lett volna, ha nem jön rá. Bizonyítani valószínűleg úgysem tudja és ha igen, akkor is él a diplomáciai mentességgem. Persze ennek ellenére otthon kellemetlen lenne nekem, ha kiderülne és a média megneszelné, csak hogy nem fogják megtudni.

-Tessék?

-Nézze, szeretnék őszinte lenni Önhöz. Igaz, hogy a szervezet része vagyok a maggiore, politikai szinten, de valójában ez nem jelent semmit. Nem önszántamból vagyok kapcsolatban a 'Ndranghetával.

Erik kezdte elveszíteni a türelmét.

-Ja persze, gondolom akkor most jön az a rész, hogy elkezd azzal takarózni, hogy maga is csak egy bábu, ugye?

-A legkevésbé sem. Ebben a játékban én a renegát vagyok.

A nyomozó összeráncolt homlokára tekintve a nagykövet hátradőlt és folytatta.

-Nézze, mint mondtam nekem nem számít, hogy elárul-e vagy sem. Mindazonáltal arra kérném, hogy amit most elmondok önnek, az maradjon kettőnk között, vagy legalábbis ne terjedjen túl az információ azon a körön, akik az ön jóvoltából egyébként is ismerik a hátteremet.

Megvárta amíg Erik bólintott, majd folytatta.

-Calabria régió, ahonnan származom egyike annak a három tartománynak, ahol a legmagasabb a munkanélküliség, nemcsak az olasz államon belül, hanem egész Európában. Nem hiszem, hogy el tudja képzelni azt a kilátástalanságot és nyomort, amit ott felnőve megtapasztal az ember, ha nincsenek kapcsolatai. Tulajdonképpen két kiút létezik azok számára, akik ebből a nincstelenségből el akarnak menekülni. Az első a kivándorlás. Persze ez eleve megkövetel egy stabil anyagi hátteret, nem beszélve arról, hogy az államon belüli különbségek miatt már akkor is azt érzi az ember, hogy elhagyja a szülőföldjét, ha Észak-Olaszországba költözik, nem beszélve Ausztriáról, Németországról, vagy Svájcra. A másik lehetőség, amely sokkal kevesebb erőforrást igényel kezdetben, ellenben hamarabb hoz megnyugvást, mint gondolom már Ön is kitalálta, a maffia. Ez Calabria régióban többnyire a 'Ndranghetát jelenti, nem is gondolná, hogy a vállalatok keresztül hány családnak biztosítja a megélhetést.

-Szóval valójában szentekről van szó – horkantott fel gúnyosan a detektív.

-Ezt nem állítom. Csupán azt akartam kifejezni, hogy Dél-Olaszországban a szervezet nem különült el a társadalomtól, hanem együtt él vele, mint egy folyondár. Belőle táplálkozik, egyszerű polgárok viszik előre és tartják életben, mert cserében őket is életben tartja. Ezért tudott Matteo Denaro 30 éven keresztül rejtve maradni a hatóságok szeme elől Trapaniban. Nos, ide születtem én. Nem akarom sokáig untatni a részletekkel, ne aggódjon. 14 évesen próbáltak

meg először beszervezni, de nemet mondtam, bár az osztályom harmada akkor már végzett kisebb-nagyobb feladatokat a maffiának. Egy ideig úgy tűnt, hogy ebbe bele is nyugodtak, majd a középiskolai tanulmányaim végén újra megkörnyékeztek. Tudták, hogy jó eredményeim vannak és hogy bárhova felvennének, de azt is, hogy a családom rettenetesen szegény, így valószínűleg nem tanulok tovább. Kétszer kíséreltem meg öngyilkosságot ebben az időszakban. A második próbálkozásom után leültek velem és felajánlották, hogy finanszírozzák az oktatásomat, cserébe csak annyit kérnek, hogy később ne felejtsem el őket. Belementem, akkor már úgy éreztem, hogy nincs veszítenivalóm. Marcohoz hasonlóan én is Rómát választottam egyetemi éveim színhelyéül, a Sapienziara jártam, jogot hallgattam. A 'Ndrangheta által nyújtott segély nem volt bőséges – gondolom hogy ne legyen gyanús, hogy egy szegény calabriai fiúnak miből futja ennyire – de arra elegendőnek bizonyult, hogy megéljek belőle. A szervezet nem keresett fel az egyetem alatt egyetlen esetet kivéve.

-Éspedig?

-Egy évfolyamtársamról volt szó, ismertük egymást, de nem álltunk közeli barátságban. Gondoskodnom kellett róla, hogy ott legyen egy partin. Én elhívtam és láttam is az este elején, mikor megérkezett, utána viszont nem figyeltem rá. Aztán többet nem találkoztunk.

-Megölték?

-Fogalmam sincs. Soha nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem.

A férfi mintha eltűnődött volna egy pillanatra, majd folytatta.

-Az egyetem utáni életem már publikus. Kezdetben az olasz Külkereskedelmi Minisztériumban dolgoztam, ekkor kisebb közbeszerzéseket kellett elintéznem a szervezetnek, vagy nekik kedvező döntések meghozatalát kellett elősegítenem... kérdés nélkül elintéztem minden megbízást, reménykedve, hogy ez lesz az utolsó, de egy idő után rájöttem, hogy ezek csupán morzsák és soha nem fognak jóllakni. Az ezredforduló környékén aztán Ljubljanába kerültem diplomataként és körülbelül ekkor kezdett a 'Ndrangheta is a Közép-Európai piacra koncentrálni. Amikor az első nagyobb kokainszállítmány határon való áthozatalára elkérték a követség diplomatarendszaños autóját, rögtön nemet mondtam, mondván, hogy a korábbi lépéseimmel a tartozásomat bőven leróttam és ezentúl nem kívánok a szervezetben részt venni. Két napra rá kaptam az első állatfejet, egy delfinét. A rákövetkező hetekben jött még döglött kecske és kutya is, mígnem elegendem lett és elmentem a rendőrségre feljelentést tenni. Persze nem mondtam semmit a szervezetben való előéletemről, a pozíciómban nem is lehetett volna, csupán a fenyegetésekről számoltam be. Teljes titoktartás mellett, védett környezetben folyt a kihallgatás. Másnap Marco kutyája volt felkoncolva a teraszunkon. A fiam többször beszámolt arról, hogy úgy érzi, hogy a magániskolából kilépve figyelik és követik haza. A feleségem, aki

akkor még nem volt szanatóriumban, egy idő után az utcára sem mert kimenni és minden nagyobb zajtól összerezsent. Azt hiszem, hogy ebbe bolondult bele. Amikor kórházba került, feladtam és megkerestem a kapcsolattartómat. Ettől kezdve szabadon rendelkezhetek a kocsikkal és amikor kellett, akkor sürgősségi úti okmányokat állíttattam ki annak, akinek akarták. Miután lejárt a kinevezésem Szlovéniában, 2017-ben kineveztek Magyarországra nagykövetnek. Nem akartam, mert sejtettem, hogy előrelépés és hogy ki fogják használni. Mint tudja, ez meg is történt.

-És Marco mikor tudta meg, hogy kapcsolódik a maffiához?

-Azt hiszem, hogy akkor kezdett gyanakodni, amikor azt mondtuk, hogy eltűnt a kutyája. Szerencsére nem látta holtan szegény állatot, de rájöhetett, hogy valami nincs rendjén. Sajnos mint korábban jeleztem nem álltunk túl közel egymáshoz és az anyja idegösszeroppanása után méginkább eltávolodtunk. A családom calabriai származása miatt eleve érdeklődő volt a dél-olasz kultúra és társadalom iránt, fogalmam sincs, hogy mikor realizálta, hogy az apja is a szervezethez tartozik. Nem szóltam bele én sem az ő kutatásába és ő sem az én ügyeimbe. Persze a kapcsolataimból profitált, de ezt elnéztem, mivel soha nem adhatta ki a forrásait, így egy idő után mindenki azt hitte, hogy kitalálja a történeteket, amiket az újságoknak megírt.

-És mint veszték össze négy hónappal ezelőtt?

-Mikor elkezdte a doktoriját, akkor úgy döntött, hogy egy ideig ide költözik Magyarországra és kivett egy lakást a Teréz körúton. Azelőtt, mint mondtam, senkit nem érdekelt különösebben a kutatása, vagy az újságokban lehozott cikkei. Amikor azonban a külföldi piacra, Kelet-Európára és Magyarországra kezdett fókuszálni, onnantól kapta ő is a fenyegetéseket és azt hiszem, hogy paranoiás lett emiatt.

-Miért gondolja?

-A feljegyzéseiről másolatot készített és detektívregénybe illő nyomokat hagyott. A környezetében a barátnőjén kívül mindenkit, köztük engem is meggyanúsított azzal, hogy mi küldjük a fenyegetéseket – a nagykövet keserűen elmosolyodott – rendszeresen meglátogatott és nekem esett itt a rezidencián és éppen jelen volt, amikor behozták a kiállítás műtárgyait, a másik szállítmánnyal együtt. Persze rögtön rájött, hogy drogkereskedelemről van szó. Elképesztően dühös lett rám, minden frusztráltságát és félelmét felém fordította és engem hibáztatott minden rosszért, ami az életében történt. Én is dühös lettem, mert érte és a feleségemért dolgoztam egész életemben, hogy ne úgy kelljen felnőnie, mint nekem és hogy választhasson. Olyan dolgokat vágunk egymás fejéhez, amit azt hiszem mindketten megbántunk - a nagykövet sóhajtott - de ezt már egyikünk sem mondhatja el a másiknak.

Erik elgondolkozva nézte a meggyötörtnek tűnő férfit.

-És folytatja?

-Muszáj. A feleségem még él és felelősséggel tartozom érte.

-A fenyegetések miatt gondolja, hogy a maffia ölte meg a fiát?

-Igen. Megismétlődtek ugyanazok az üzenetek és küldemények, amiket én kaptam. A különbség az, hogy Marco nem az egész 'Ndranghetával állt szemben, a kelet-európai kereskedelem mindössze 4-5 ember kezében összpontosul. És higgye el, tudom, hogy mindegyiküknek vér tapad a kezéhez – másképpen nem is kerülhettek volna be a szervezetbe – de nekem az az egy ember kell, aki kiadta a parancsot, hogy öljék meg a fiamat.

-Honnan tudja, hogy egy ember volt?

-Ha példát akartak volna statuálni, akkor látványosabban teszik. Ismerem a módszereket: azzal, hogy balesetnek próbálta beállítani a halált, az elkövető a szervezet többi embere előtt is titkolni próbálta azt.

-Oké. Tegyük fel, hogy elhiszek mindent, amit mondott, ettől még nem látom be, hogy miért ne mennék azonnal a rendőrségre.

-Tudom, hogy most azt hiszi, hogy mivel Magyarországon vagyunk a hivatalos szervekig nem ér el a 'Ndrangheta keze, de higgye el, hogy sokkal jobban ismerem őket, mint maga. Ha a rendőrséghez fordul, mindenképpen megtudják és a legenyhébb esetben tönkre fogják tenni az életét. A magáé a döntés, de nézzon rám: 15 éve próbálok szabadulni a maffia hálójából, sikertelenül. Maga egy okos ember Erik és megkockáztatom, hogy még nincs sok ellensége. Azt tanácsolom, hogy ne tegye tönkre az életét.